

Szárnysegéd Bt. 2.

A kirobbanóan sikeres
A CSÁBÍTÁS SZABÁLYAI folytatása,
amikor a tanítvány a mestere fölé kerekedik.

THE
**MATCHMAKER'S
REPLACEMENT**

a randiguru szárnysegéde

*fine
selection*

RACHEL VAN DYKEN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

RACHEL VAN DYKEN

THE
**MATCHMAKER'S
REPLACEMENT**

a randiguru szárnysegéde

Szárnysegéd Bt. 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

A fiainak. Aki soha nem fog megházasodni! HAHA!
De most komolyan...

PROLÓGUS

LEX

2012, elsős egyetemistaként

A Washingtoni Egyetem kampusza

A Zeta Psi hallgatói klub karácsonyi bulija, éjjel 1 óra

SŰRŰ FEKETE FÜST TERJENGETT A NAPPALIBAN. Aki szerint jó ötlet volt füstgépet szerezni, és berakni egy izzadt srácokkal teli szobába, annak pokolra kéne jutnia.

– Hol vannak a csajok? – kérdeztem Ian barátomat.

Ő a következő tanévben akar belépni a Zeta Psi klubba, de sztár-sportolóként fogalma sem volt, lesz-e rá ideje. A klubtagok hívtak meg minket erre az estére, amit csak úgy emlegettek a suliban, hogy „az év bulija”.

– Ez egy rohadt kanbuli! – fintorogtam.

– Talán később jönnek? – találgatta Ian a homlokát ráncolva.

– Öregem, a nők mindig később jönnek... vagy mennek el. Pedig azt minél hamarabb kéne. – Hátba veregettem a barátomat. – Na, majd te is megtudod, amikor férfi leszel.

– Mekkora seggfej vagy, Lex! – Belökött a sűrű füstbe.

Csípte a szememet, úgyhogy azonnal ki akartam venni a kontaktlencsémeket. Ha továbbmegyek abban a füstben, véletlenül lesmárolok egy főszeret, és én nem az olyan bulikat szeretem.

– Húzzunk inkább!

– Oké.

Ian letette a sört egy asztalra a közelben, és követett kifelé a tömegben kígyózva. Ekkor trombitaszó harsant, és vagy száz lány rontott be az ajtón piros-zöld karácsonyi bikiniben.

– Váóóó! – sikítozták.

A másodéves lányok folyton sikítoznak, amit ezúttal nem bántam, mert szökdécselés társult hozzá alig ruhában. Elvigyorodtam, Ian pedig csak nyögött egyet, hogy „te jó ég”, és már indult is a lányok felé.

– Ácsi, haver – ragadtam meg a pólójánál fogva, és visszahúztam.

– Nem mi megyünk hozzájuk, ők jönnek ide hozzánk. Emlékszel a szabályokra?

Soha életemben nem kellett erőlködnöm azért, hogy megszerezzek egy csajt. Nem pont most akartam elkezdni, csak mert Ian beijedt, hogy a jók mind elkelnek.

– Már három órája fogjuk vissza a farkunkat, és te még várni akarsz?

– Ez tudomány – forgattam a szememet. – Ezért rögzítettem a „Hogyan kerüljünk vízszintesbe?” című privát kézikönyvünkben, hogy soha ne mi közelítsünk a csajok felé.

– Mi a tudomány?

– A szex – biccentettem néhány lány felé, akiket mintha máris untattak volna az őket ostromló srácok, így elindultak felénk.

Az egyikén piros tanga volt aprócska télapós miniszoknyával, amit mindössze egy piros csipkemelltartó és egy oltári cucci, csálén álló Mikulás-sapka egészített ki. A másik huncut rénszarvasnak öltözött kis bilincsekkel a csuklóján és haranggal a nyakában.

– Szia! – mutatott be egy farokcsóválást a Huncut Rénszarvas, és integetett is hozzá. – Van kedved megkongatni?

A nyelvem hegyén volt egy *igen*, mert ha ő azt akarja, hogy kongassam meg, hülye lennék nem felvinni az emeletre vagy csak a folyosó végére, netán a spájzba, és megmutatni neki, hányszor tudom egymás után megkongatni. De ennél nagyobb kihívásra vágytam.

Talán a bennem rejlő számítógépes zseninek kellett egy bonyolult egyenlet, vagy valami, ami nagyobb erőfeszítést kíván, mint kinyitni a számat, és megkérdezni: felül vagy alul akar-e lenni, esetleg mindkettő.

– Ian – böktek oldalba a barátomat. – Miért nem kíséred el ezeket a bájos fiatal hölgyeket meginni valamit, amíg én... kiugrom a kocsizhoz?

Béna kifogás volt részemről, de Ian volt az egyetemi focicsapat egyik sztárja, tudtam, lazán elboldogul egyedül. Amúgy is imádtam boldogítani a nőket, habár egyszerre kettő neki is nagyobb kihívást jelentett.

– Oké... a kocsihoz... – Vette a lapot, és izmos karjával átölelte a lányok vállát, majd büszke vigyorral a képén elsétált velük.

Nem is autóval jöttünk.

A szememet forgatva néztem, ahogy a lányok vihogva bámulnak rá, mintha amerikai-foci-sztár lenne – ami a statisztikáit tekintve egyébként simán benne volt a pakliban.

Gyorsan körülnéztem a szobában. Minden lány ugyanúgy nézett ki. A piros-zöld tömeg csupa könnyűvérű csajból állt, akik készségesen

széttették a lábukat kevéske izom és egy megnyerő mosoly láttán. Nálam mindkettőből akadt egy csomó. Nem azért hívnak a Smallville főgonosza után Lex Luthornak, mert öltönyös úriember vagyok, akinek szerepel a szótárában a „kérem” és a „köszönöm”, amikor ágyban van.

Én a gazfickó vagyok.

A sötét oldal.

A piszkos fajta.

A rosszfű, akit azért visznek haza a lányok, hogy felhúzzák az apjuk agyát, bár ez általában a visszájára sült el, mivel Mensa-tag vagyok... csak éppen nem úgy nézek ki. A legtöbb csaj sötét, búskomor, motoros lúzernek gondolt, aki hamar lemorzsolódik az egyetemről. Vajmi keveset tudtak, mert több agysejt lakik a kisujjamban, és több pénz csücsül a bankszámlámon, mint valaha is gondolnák, vagy a két kezükön megszámlolhatnák.

A homlokomat ráncolva kígyóztam a hormonoktól fűtött sűrű tömegben. Kis híján beleütököttem egy alacsony lányba, akin koboldjelmez volt, az arcát pedig aranyos kis fehér maszk fedte. Hatalmas smaragdzöld szempár nézett vissza rám.

– Bocsi! – A tekintetem a dekoltázsára tévedt, ami üdítően tökéletes volt.

Nem látszott belőle túl sok, a fantáziára bízta a dolgot. Ez tetszett. Ráadásul borsmentaillata volt.

Én pedig tökre cuppanok a mentára.

Vagy csak a mellekre.

Megnyaltam az ajkamat. A zöld szemek döbbsen, majd értetlenül pislogtak fel rám, mintha nem tudnák, barát vagy ellenség vagyok-e.

Háhh, mindkettő voltam... legalábbis egy picit. Akkor este viszont én akartam lenni a legjobb barát az életében. Neki is kibújt a

rózsaszín nyelve a szájából, és megnyalta az ajkát. Irigykedve összerándult a farkam. Rákvörösre gyúlt az arca, mintha olvasott volna a gondolataimban, aztán mélyet sóhajtva kifújta a levegőt. Bakker, még több borsmenta! Akár engem is rághatna minden áldott nap.

Volt benne valami furán ismerős, mintha már találkoztunk volna... de ez a világ legócskább dumája. Igazság szerint, akkor is szívesen tövig mártanám bele a farkamat, ha már találkoztunk korábban, gondoltam. Gyönyörű csaj.

– Lex – nyújtottam neki kezét, amivel rögtön meg is szegtem az egyik alapszabályomat.

Egy pasi soha nem nyújt kezét elsőként. Túl udvarias gesztus, amiről a lányok rögtön azt hiszik, hogy párkapcsolatra gyúrsz. Ian meg én azután találtuk ki a szabályokat, hogy rájöttünk: kölcsönösen kielégítő eredményre vezető forgatókönyvet kell alkalmaznunk az egyetemi csajozás és szex világában, méghozzá anélkül, hogy komolyra fordulna a dolog. Sohasem kezdeményezni, sohasem mutatkozni be, és baromira nem fogni kezét egy lánnyal, amikor a mellbimbóját is nyalogathatod.

A homlokát ráncolva lassan, komótosan felemelte a kezét, és határozottan megrázta az enyémet.

– Gabrielle, de a barátainknak csak Gaby.

Gaby? Együtt nőttem fel egy Gabyval. De rohadtul esélytelen, hogy az a vézna és szerencsétlen Gaby, akit együtt szívattunk annak idején Iannel, ugyanaz lenne, mint ez a két lábon járó szexbomba itt előttem. Ő amúgy is végzős lehet a gimiben, és a tömzsi kis lábai még meg sem nőhettek rendesen.

– És a barátod hogy szokott hívni? – Közelebb nyomtam hozzá a testemet.

– Sarának. – Megrándult a szája széle.

– Mi?

Felnevetett, és az átkozott hangja befészkelődött a zsigereimbe. Ösztönösen reagált rá a testem. Fogalmam sincs, miért, de marhára megőrijtett a közelsége.

– Egyszerre járt velem és Sarával, úgyhogy eltévesztette egy jóéjt-csóknál.

– Basszus! – Megráztam a fejemet, aztán sötéten elvigyorodtam.

– Tökön térdelted?

– És ráharaptam a nyelvére – bólíntott vadmacskás mosollyal. – Elég durva vagyok.

– Kis feminista – bólíntottam. – Egyetértetek... esküszöm – tettem a szívemre a kezemet. – Remélem, egy évig terpeszben fog járni a csávó.

– Á... – vont vállat Gaby. – Nem sok eltalálnivalója volt.

– Lehetünk legjobb barátok? – bukott ki belőlem röhögve.

Ő is velem nevetett. Valaki hátulról meglökte, egyenesen bele a karjaimba. Finom kis ujjai a bicepszembe vájtak, és a mellkasomhoz préselődött a cicije.

Felemelte a fejét, és rám nézett. Elállt a lélegzetem.

És megtettem.

Elvesztettem az eszemet. Megfeledkeztem a forgatókönyv összes szabályáról, és mindent kockára téve lágyan megsókoltam, mintha már évek óta ismerném, nem négy perc harminchat másodperce. Akkora erővel nyomta a nyelvét az enyémhez, hogy egy pillanatra meglepődtem. És végighúzta a kezét tüsire nyírt hajamon, amitől bizsergni kezdett a fejem meg az egész testem.

Morogva felemeltem a levegőbe, ő pedig még jobban belemelegedett a csókba. Mi a franc? Hogy lehetek ekkora mázlista? Hátrahajoltunk, hogy levegőhöz jussunk. Még mindig olyan oltári vörös volt az arca, hogy nevetnem kellett rajta.

– Aranyos vagy – ismertem be. – Szexi, de aranyos is. Ez hogy lehet?
– Hát, ha én lennék Sara, akkor azt mondanám, hogy azért, mert fantasztikus vagyok az ágyban.

– Ó, tényleg?

– Aha, de mivel én én vagyok, hát, szerintem túl ártatlan vagyok hozzá, hogy tudjam, mennyire fantasztikus vagyok igazából.

– Az ártatlanság oké.

Úgy éreztem, óvnom kell ezt a cuki lányt a karomban, aki olyan jól reagált az érintésemre. Ő viszont a homlokát ráncolva kicsusszant az ölelésemből, és letette a lábát a földre. Abban a pillanatban pislákolni kezdett a lámpa, aztán kialudt.

– Nem akarok többé ártatlan lenni – suttogetta a fülembé.

Azt a rohadt...!

Sietve körülnéztem az elsötétített szobában. Techno zene üvöltött az olcsó hangszórókból, amik néhány másodpercenként recsegtek is.

– Nos... – Megragadtam a csípőjét az ajkamat a füléhez érintve.

– Szerintem megtaláltad a megfelelő pasit.

– Szerintem is.

Megfogtam a kezét, és elindultam vele a lépcső felé. Kívülről higogadt maradtam, képzeletben viszont hátra veregettem magam, és cigánykerekezett a farkam. Még jobban megszorítottam a kezét, ahogy vonszoltam felfelé a lépcsőn. Szinte száguldottam, ő pedig mögöttem repült. Nevetésének a hangja és kipirult arcának a látványa egyszerűen túl sok volt.

Tíz másodperc alatt a hálósobához értünk.

Zárva volt az ajtó, de nem kulcsra. Benyitottam, bevágtam az ajtót, és nekinyomtam. Rátapasztottam a számat a nyakára, ő közben elfordította a kulcsot. Úgy indultunk el a szobában, hogy eszeveszettül fogdostuk egymást.

– Mi a fene? – harsant fel mögöttem Ian hangja.

Szétrebbentünk Gabyval.

– Jaj, baszki! – röhögtem levegőért kapkodva. – Bocs, haver! Nem tudtam, hogy idebent vagy.

– Gaby! – ordította Ian. – MI A FRANCOT CSINÁLSZ?

Ian félpucér volt – két, kis híján meztelen lány társaságában –, és dühösebbnek tűnt, mint valaha láttam. Sohasem forrt még fel az agyvize.

Óvatosan hátráltam egy lépést.

– Ian? – Mindkét kezemet felemeltem. – Mi a gáz, öregem?

– Gaby! – kiabálta megint. – Tudod, ki ez? – mutatott rám úgy, mint egy bűnözőre.

– Ian, te maradj ki ebből! – felelte emelt hangon Gaby, és csípőre tette a kezét. – Inkább... menj el!

– Menjek el? MENJEK EL? – Odacsörtetett hozzám. – Mit keresel ezen a bulin? Megmondtam, hogy maradj otthon, és írd meg a leckédet! Megígérted, miután Mark...

– Mark? – visszhangoztam, és ködös agyam lassan bemérte, hogy ez itt Gaby. Az a Gaby, akivel együtt nőttem fel. Ugyanaz, aki a múlt héten könnyek között hívta Iant, mert megcsalta a barátja. – Ó, bakker! – hátráltam még egy lépést.

Elmúlt egyáltalán tizennyolc?

– Tizennyolc éves vagyok – forgatta a szemét.

Hála istennek!

– Nem számít – mondta Ian úgy, mintha okádni készülne. – Nem szabad itt lenned, Gaby. Én vagyok a legjobb barátod.

Ekkor váltottunk egy pillantást Iannel, ami többet mondott mindennél. Ez a lány az a Gaby, aki kiskora óta ott volt Ian összes születésnapján, és aki egyetlen meccsét sem hagyta ki. Az a Gaby, akit kövekkel dobáltam, mielőtt átköltöztem a város túlsó felére.

Az a Gaby, akiről égre-földre megesküdtem Iannek, hogy egy ujjal sem érek hozzá soha, még egymillió dollárért sem. De, könyörgöm, akkor tizenegy évesek voltunk! Mindegy. Ő nem egyszerűen tiltott gyümölcs, egyenesen *tilos* hozzáérni. Ez az egy dolog teheti tönkre a barátságomat Iannel, mert egyetlen érintés olyan mély szakadékot ékelne közénk, hogy sohasem tudnám visszacsinálni.

– Semmi gáz – emeltem fel gyorsan mindkét kezemet. – Nem történt semmi.

– Nem történt semmi? – kapta hátra a fejét Gaby egy lesújtó pillantás kíséretében.

Tudtam, hogy két lehetőségem van: vagy eljátszom az úriembert, és közlöm vele, hogy nem vagyok szörnyű alak, csak védem a lányt, aki lényegében a legjobb barátom egyetlen közeli hozzátartozója... vagy pedig hazudok, és elhítem vele, hogy szörnyű alak vagyok. Egy olyan lány, mint ő – vagyis bakker, az összes –, az úriembert akarná látni, mert szeretné hinni, hogy minden pasi jó ember, és megérdemel egy esélyt. Olyan szemekkel nézett rám, ahogy a hamis kutyára szokás a menhelyen, amikor meg akarják simogatni.

Vagy hozzábújok a kezéhez.

Vagy megharapom, mint állat.

Egy olyan lányt, mint Gaby, meg kell harapni... ha el akarom szívni a békepipát Iannel.

Felsóhajtottam.

Szükségem volt a legjobb barátomra. Szerintem jobban, mint amennyire neki rám. Akkora szükségem volt rá, mint neki Gabyra, a fenébe is!

Nem volt más választásom.

– Rohadt életbe – röhögtem el magam. – Én csak lementem, és találtam egy újabb random csajt. Nem mintha ne lenne még vagy száz

ugyanilyen – kacsintottam, aztán a fenekét megmarkolva magamhoz húztam. – Jó lett volna, de jelentkeztek más puncik is – vettem oda durván.

Kis híján elhántam magam, amikor kimentem a szobából, aztán le a lépcsőn. Rá sem néztem az emberekre, magam mögött hagytam a bulit és az egyetlen lányt, aki valaha megkísértett... hogy többet akarjak.

ELSŐ FEJEZET LEX

*Négy évvel később
Végzős egyetemistaként*

– IGEN, EZ AZ!

Éreztem, ahogy a melle a hátamnak préselődik, miközben rámutat egy könyvre, amelyik jó fél méterrel a feje fölött van.

– A kék gerincű – tette hozzá.

– *1001 mód, hogyan szerezz örömet a férfinak?* – olvastam fel a címét önelégült vigyorral.

– Az lesz.

Csak képzelődöm, vagy tényleg rekedtebb lett a hangja? Ekkor átnyúlt a derekam mellett.

– Jaj, bocs! Csak azt hittem, találtam egy másik könyvet, ami... *izgalmasabb*. Benéztem. – Elhúzta a kezét az ágyékomtól, meg a mellette lévő üres polctól.

Gúnyos félmosollyal levettem a kötetet a polcra, de még mindig nem fordultam meg.

– Tudod, én nagyon jó partner vagyok a tanulásban.

– Hallottam... – dorombolta.

Hát persze hogy hallotta. Mindenhová eljutott a hírem. Nappal közönséges kocka vagyok, aki ideje nagy részét az informatikai laborban töltve tanítja a saját tanárait programozni. Bakker, még kutyákat is fogadtam be, greenpeace-es szórólapokat osztogatok, és hajléktalanszállóknak adakozom.

Na, de éjszaka?

– Szóval... – Végighúzta puha és nedves ajkát a jobb bicepszemen.

– Mit mondasz?

Ekkor egy idegesítő női hang zúzta szét a buja hangulatot.

– Tudod, az az igazi szexfüggőség, amikor az ember direkt a *Kámaszútra* szekciónál lóg, és ott szed fel csajokat, mert arra számít, hogy azokat, akik ott ögyelegnek, nem kell tanítgatni az ágyban... vagy isten ments, útmutatót adni nekik.

– Gaby! – fordultam meg fogcsikorgatva, ökölbe szorult kézzel, felkészülve a farkam védelmére, ha esetleg megint megpróbálná szétrúgni. – Te híztál?

– Hmm... nem tudom. Sikerült az állami nemibeteg-gondozóban megszabadulnod azoktól a kis élősködőktől?

A lány – akinek elfelejtettem a nevét, mint a legtöbbször – kikapta a kezemből a könyvet, és elviharzott, Gaby pedig szúrós pillantást vetett rám.

– Csak közlöm, hogy ő kért segítséget tőlem.

Fogalmam sincs, miért magyarázkodtam ennek a sátán fattyának. Talán, mert úgy nézett rám, mint akit egyetlen rossz döntés választ el attól, hogy börtönbe kerüljön.

Gaby lesújtóan összeszorította halvány rózsaszín ajkait.

– Késtél – hunyorgott rám zöld szemével.

– Igazából korán jöttem, de találkoztam egy bajba került hölgygel, akinek felajánlottam a segítségemet. – Elléptem mellette úgy, hogy egy kicsit félrelöktem. – Tudod, hogy megy ez. Nem tehetek róla, hogy óránként bevonnom az ösztrogént.

– Ja – mutatott Gaby a könyvespolc mellett álló sámlira. – Mekkora bajban volt... és mennyire ostoba! Nem talált jobb kifogást? Például, hogy „szia, tériszonyom van, levennéd nekem azt a könyvet a magasból?”.

– Gaby... – forgattam a szememet. – Oké, hogy olyan alacsony vagy, hogy odalentről minden nagyon-nagyon félelmetesnek tűnik, de ez a sámlis csak harminc centi magas. Ha a csaj megijedt tőle, akkor valószínűleg más hasonló méretű dologtól is megijedne. – Elmosolyodtam, és lehajoltam. A haját felemelve a fülébe suttoztam. – De miért is aggódom emiatt? Imádom, amikor a lányok sikoltoznak az ágyban.

Durván ellökött magától.

– Pfuj! Menj, fertőzz meg valaki mást! – borzongott meg. Meginvult, aztán a válla fölött hátranézett. – Csak tudjuk le ezt, oké?

– Jó.

Egy mozgásszerű teknős tempójában követtem. Rettegve tettem meg minden átkozott lépést, ami az asztalhoz vezetett, ahová kipakolta a szövegkiemelőket a rózsaszín hátizsákjából.

Mindent a helyére. Ez annyira gabys volt, hogy el kellett fojtanom egy mosolyt, sőt nevetést. Még azt hinné, hogy barátként kedvelem – pedig nem.

Totálisan tiltott gyümölcs volt, ami azt jelentette, hogy abban a pillanatban, amikor négy évvel korábban otthagytam, megsemmisült

a szememben. Értsd, úgy néztem rá, mintha androgün lenne, nem-telen, egy pocsek ronda srác, az öcsém, egy kecske.

A férfi-női barátságról pedig annyit, hogy persze, működik... soha. Szóval marad a kecske-dolog. Ha úgy gondolok rá, mint egy állatra vagy egy nem nélküli emberre, akkor nem dőlök be a bájának, nem akarok összebarátkozni vele, és aztán még többre vágyva, nem akarok lefeküdni vele, és tönkretenni mindent, hogy a végén tényleg majdnem annyira megutáljam, mint saját magamat.

Ördögi kör.

Nem akartam belekerülni.

Gaby bekapta egy hajtincse végét, ami elég gáz szokása, majd nekiállt kiteríteni a papírokat.

– Na, szóval fogtam és összevettem az összes új férfi jelentkezőt azokkal a nőekkel, akik már benne voltak az adatbázisban. Utána mindenkit betápláltam az új programba, de ahogy elnézem az időbeosztásokat Iannel, fogalmam sincs, hogy fog ez működni.

– Cuki. Az ágyban is szoktál ilyet mondani?

– Lex... – tolta elém morogva a papírokat.

Számok, számok és számok. Azok a mániáim, a kábítószerem... imádom őket. Rögtön észrevettem, hogy nem kutyulta össze az adatokat, így nem volt okom kirúgni a Szárnysegéd Bt.-ből. Ian vette fel Gabyt, hogy tudja fizetni az egyetemem. Tudta, hogy Gabynak szüksége van a pénzre, ahhoz viszont túl büszke, hogy bármelyiküinktől is elfogadja ajándékba... nem mintha én valaha is felajánlottam volna neki.

Így Ian inkább munkát adott neki.

Az én cégemnél.

Jó, oké: ketten vagyunk tulajdonosok Iannel, de attól még felhúzta az agyamat a dolog. Gaby tükre nem foglalkozott a mcdonald'sos és

starbucksos jelentkezési lapokkal, amiket otthagytam nála a konyhapulton.

Még a Microsofthoz is betelefonáltam, ahol nyáron dolgoztam gyakornokként, de az ő ajánlatukat is visszautasította.

Egy félévünk maradt a suliból Iannel.

Egy félév, amikor arra vagyok ítélve, hogy elviseljem a kiscsaj szarságait. Nemcsak azért, mert ő Ian legjobb barátja, hanem azért is, mert Ian néhány hete összejött Blake-vel, így nem bírta tartani az időbeosztását.

Felmordultam, és a számok elhomályosultak előttem. A Szárnysegéd Bt. pontosan az, aminek hangzik. Egyszerű szolgáltatás, amit Ian talált ki, miután lesérült az első szezonban a Seahawks focicsapatnál. Szárnysegédként segítünk a lányoknak – a normálisaknak, nem azoknak, akik egy átkozott könyvesboltban taperolnak –, hogy megtalálják életük párját.

Megvédjük őket attól, hogy komplett idióták mellett állapodjanak meg.

És közben segítünk nekik, hogy magabiztosabbak legyenek.

Tudom, igen... tényleg kitüntetést érdemelnék a jó cselekedeteimért. Talán ezért jut nekem ilyen sok puncsi éjszakánként. Ennyi jó dolgot bír el a lelkem anélkül, hogy csillámpónivá változnék, ami rohadatul nem menő.

Ian és Blake ötlete volt, hogy fogadjunk férfi ügyfeleket is. Bár mennyire nem akartam mondani a sok munkára, amivel az jár, igazat adtam nekik. Csupán az én szakomon annyi olyan srác van, aki még soha életében nem randizott, hogy tudtam, ezzel óriási szíveséget teszünk a társadalomnak.

Gyorsan módosítottam a számítógépes programunkon, lett randiadatbázisunk a szabad nők mellett a szabad férfiakról is, aztán

nekiláttam a legkilátástalanabb esetek beütemezésének – amit a szoftver ugyancsak elvégzett helyettem.

– Lex! – csettintett egyet az orrom előtt Gaby. – Figyelsz te rám egyáltalán?

– Nem – toltam el a kezét. – A papírokat olvastam. És akármenynyire is utálok kimondani, de...

– Igazam van? – kérdezte sugárzó tekintettel az ajkába harapva.

– Igazad van – morogtam. – Ami azt jelenti, hogy vagy fel kell vennünk még egy embert, vagy lépned kell egy szintet.

– Nekem? Szintet? – vonta össze a sötét szemöldökét Gaby, és csavargatni kezdte hosszú, sötétbarna tincseit. – Ööö... ez nem szerepelt a megállapodásunkban.

– Változtatunk rajta. – Felálltam. Összegyűrtem a papírt, és kidobtam a kukába. – Ha még több ügyfelet vállalok, nem marad idő az óráimra. – Jó, ez kamu, de nem akarom reggeltől estig kliensekkel telezsúfolni a napomat, különben túl fáradt leszek a tanórán kívüli módokhoz. – Úgyhogy be kell vállalnod néhány srácot.

– Nem! – szökkent talpra Gaby. – Tudod, hogy én erre képtelen vagyok!

– Igen?

Átnéztem a feje fölött. Egy hatalmas mellű szőke lány rám kacsinzott.

– Jaj, ne csináld már! – Gaby felugrott a székére, és két kézzel megmarkolta az arcomat. – Nézz rám!

– Rád nézek – feleltem szándékosan unott hangon, pedig próbáltam elnézni mellette, hogy lássam a bögyöskét.

– Lex! – csapott rá Gaby egyik oldalról az arcomra. – Koncentrálj! Ne az övön aluli részeiddel gondolkodj, jusson feljebb is vér.

Felnevettem.

– Szerintem nem ezt akartad mondani, mert ha *féljebb* jut a vér, akkor...

A számra tapasztotta a kezét. Feltűnt, hogy összekente a mutatóujját rózsaszín szövegkiemelővel, aminek eperillata volt. Hát persze, mi más volna?

– Én nem találkozhatok a férfi kliensekkel, hogy oktassam őket és... – Zöld szeme elkerekedett.

– Gaby! – Eltoltam a kezét a szememet forgatva. – Ezen a héten kiképezlek. Mi lenne olyan nehéz benne? Ezek csak stréberek, akik egy másik strébert keresnek maguk mellé, hogy kis strébereket csinálhassanak, akikből újabb stréberek lesznek... és egyszer majd talán létrejön elég robot ahhoz, hogy ránk omoljon az apokalipszis.

Azt kihagytam, hogy a kiképzéshez hozzátartozik Gaby csáberejének a tesztelése, meg még néhány dolog, ami helyett tuti, hogy inkább a halált választaná. De nem hagyhattam, hogy kilépjen. Meglengettem előtte a mézesmadzagot, hogy ha a végén netán meghátrálna, az ő döntése legyen, teljesen rajta múljon az egész. Na, milyen tökéletes úriember tudok lenni, ha akarok?

Elindultam, de Gaby ráugrott a hátamra, mint egy majom, és mindkét lábfejét hozzányomta az oldalamhoz.

– Állj!

Hátrahajtottam a fejemet, így állkapcsom fejeltem.

– Aucs!

– Bocs.

– Nem is bánod!

– Honnan a fenéből tudod? Szállj le rólam!

Kezdett gyarapodni a közönségünk.

– Addig nem, ameddig meg nem ígéred, hogy nem kell kurvászkodnom – sziszegte.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ránk nézett az egyik könyvtáros. Remek.

Lazítottam a lába szorításán a derekamon, és odasúgtam:

– Nem kurváskodsz, hanem segítesz. Nagy különbség, Gaby, hidd el nekem.

Pont akkor fordultam el, amikor ő lehajolt, így hozzáért az ajka a fülemhez.

Megdermedtem.

Ő is megdermedt.

Megállt az idő.

Vettem két mély lélegzetet.

– Ez a feladat, Gaby. Ha képtelen vagy megcsinálni, akkor keresek mást, aki képes és szeretné is.

Tessék, a tökéletes terv!

Kirúghatom, amiért visszautasítja a munkát, és mindketten mehetünk a magunk útjára. Eperillatú bőrénem közelségétől máris kezdek elveszíteni a józan eszemet, pedig mindig is büszke voltam arra, hogy engem lehetetlen megtörni.

Egészen addig, amíg meg nem ismertem Gabyt.

– Nem. – A nyakamba csípett. – Félig Iané a cég, Ő majd simán...

– Most már mindig ő lesz a kibúvód? A mentőöved? Mindig Ian fog kihúzni a csávából, ha keményedik a szitu?

Elállt a lélegzete.

Ez betalált, Napsugaram!

– Pont így gondoltam – folytattam. – Figyelj, fáradt vagyok, és szexelni akarok, úgyhogy ha nem ajánlkozol fel, akkor légszti takarodj a hátamról, és húzzál haza.

Lassan lecsusszant rólam. Éreztem, ahogy feszes melle elbúcsúzik tőlem. Összeszorította a fogát mérgében.

– Holnap kezdesz – fordultam felé ragadozó vigyort villantva.